

ŽIVOT VJERONAUČNE STUDENTSKE ZAJEDNICE NA JORDANOVCU U ZAGREBU

Početna etapa

Počelo je tiho, skromno, možemo reći pretiho i preskromno, bez najava, bez ikakve propagande u ljetnom semestru šk. g. 1963/69. Na prvi sat vjeronauka došao je jedan student. Na drugom satu bilo nas je troje. Tako smo kroz »vatreno krštenje« morali proći i mi polaznici i pater. Ljudi su mahali glavama i govorili: od toga neće biti ništa. Malo-pomalo i bilo nas je šestoro, osmero, desetero. Do kraja prvog semestra na papiru nas je bilo dvanaest, a redovito nas je polazilo predavanja 7—10. Sastanci su se održavali petkom u 20 sati.

Kako u početku nismo imali fiksirane teme, ta sve je bilo »in nucleo«, pomalo smo se pitali kakva će biti fizionomija naše zajednice te smo predložili da sami definiramo predmet o kome bismo željeli sustavno u toku nekoliko sati govoriti. Predložili smo temu o molitvi. Pater se ugodno iznenadio jer mu je to nagovijestalo ozbiljno shvaćanje našega kršćanstva i želju za produbljivanjem unutarnjeg života, u što smo ga ubrzo i na djelu uvjericili. Svake nedjelje vidjeli su nas kako dolično primamo sakramente, neki pojedinci i preko tjedna. Kako smo počeli razglabati temu, zgodno nam je upala knjiga R. Guardianija »Uvod u molitvu«, koju je bila upravo izdala »Kršćanska sadašnjost«. Pater se pobrinuo da je svi dobijemo u ruke i da je pročitamo. Rađeći u vezi s njom uz mnogo diskusije i dijaloga, prispjeli smo i do kraja tog prvog našeg radnog semestra. Upoznali smo se, razvili prilično ugodnu i prisnu sredinu, srdačno smo se oprostili — jer smo morali poći na praznike — s upitnikom što ćemo na godinu.

Nova školska godina (1969/70) donijela nam je nekoliko novosti. Prije svega, programi su unaprijed bili najavljivani u župnoj crkvi Bezgrešnog Srca Marijina u toku nekoliko tjedana. Tema nam je također bila poznata i uvrštena u zajednički program studentske katedre grada Zagreba pod naslovom »Proživljavanje Kristova Misterija«. Neki su se zagrebački studenti pitali: »Gdje je ta župa Bezgrešnog Srca Marijina na Jordanovcu?« Još im nije bilo poznato da je to uz Filozofsko-teološki institut D. I. u istoj zgradi. Neki su također primijetili: »Kristov Misterij?« Uf... to će biti neka filozofska tema. Međutim, naš broj se počeo malo-pomalo povećavati. Bivalo nas je na sastancima petnaestak do dvadeset, nekad i više od dvadeset. Zajednica se počela formirati. Proslavili smo zajednički promociju jedne kolegice. Slijedila je proslava Nikolinja s uspjelom tombolom. Tako je to počelo i išlo dalje. Vrijedno je spomenuti proslavu Stare godine. Sami smo svečano uredili dvoranu da bismo u društvu bogoslova i pet otaca profesora, uz zakusku proveli nekoliko sati. Program je bio zgodan, religiozan i zabavan, duhovan i kulturni: recitacije, deklamacije,

pjesme, ploče, šale, govori i razmatranja. S nama su nastupili i bogoslovi koji su nam na početku upravnili pozdravni govor sa željom da nas ova večer još više zbliži i da dođe do tješnjeg poznanstva i suradnje među nama. Ponoć je prbrzo došla. A onda smo svi zajedno pošli na ponoćku u kućnu kapelicu, koja je bila još sva u ugodnom božićnom dekoru. Kristofori su za tu zgodu montirali električne orgulje (bez gitara). Ugodaj je bio poseban, iako su se pjevale poznate božićne pjesme. Nastupiše i dva mlada govornika: jedan student izrekao je svoju »homiliju« i čestitku svima, jedan bogoslov isto tako svoju, a otac rektor je sve zaokružio s nekoliko toplih riječi. Slijedile su spontane molitve vjernika — svaki svoj zaziv. Pričest pod obje prilike. Za ovu kuću to je bila novost i neobičnost, prvi put takva ponoćka u kućnoj kapelici zajedno s klericima. Nakon Euharistije zadržali smo se još neko vrijeme u razgovoru pred kapelicom na hodniku. Svi smo se osjećali obnovljenima, obogaćenima ponoćkom, kao i uspjelim večernjim programom. Jedan od studenata spontano izjavi: »To mi je bila najljepša noć u životu.« I stvarno, ta je noć sve nas međusobno dublje povezala, upozнала, zbližila.

Razdoblje progressa

Stajali smo pred novim semestrom iste školske godine. Predložili smo patru da prije predavanja — a već otprije smo ga prebacili na četvrtak u 20 sati — organiziramo zajedničko Euharistijsko slavlje u župnoj crkvi zajedno s vjernicima. Čini se da nas je na to inspirirala ponoćka na Staru godinu. Rečeno — učinjeno. Počeli smo. Tekstove smo birali sami. Molitve vjernika sami smo sastavljali, ponajčešće bi na licu mjesta svatko formulirao svoj zaziv u smislu zajedničke nakane. To slavljenje Euharistije malo-pomalo počelo je oduševljavati i privlačiti. Sasvim pod kraj godine usmjelili smo se pa smo jednom ili dva puta dopustili da nam zasviraju Kristofori na svojim gitarama, jednom ili dva puta samo na jednoj običnoj gitari. Vjernicima se to sviđjelo i neki rekoše: »To je doista lijepo!« Propovijedi su tekle u ciklusima, a predavanja po rasporedu. Ponekad bi nastupio i neki od nas slušača, izrekao bi svoje predavanje, iza toga bi slijedila redovita diskusija. Kojiput je upao s predavanjem i o. Brajčić, kad smo zaželjeli da nam nešto novo iznese s područja dogmatike. Jednom je nastupio i o. Skvorec, spojivši nas sa župskim vijećem, pa nam je svima govorio o laičkom konkretnom karitativnom apostolatu naše župe. To nas je, dakako, potaklo da razmišljamo i o svom angažmanu na karitativnom području.

Kako smo se sve više upoznavali, zbližavali, tako su nastajale i male naperosti i krize. No sve smo to bratski i lijepo rješavali. Uvijek smo pomalo rasli. Legitimirali smo se na Sljemenu jedne nedjelje u svibnju, kad smo za vrijeme svoga hodočašća Kraljici Hrvata priredili za sve vjernike lijepu i ugodnu liturgiju — zajedničko Euharistijsko slavlje, slično kao svakog četvrtka u 19 sati na Jordanovcu. Krajem školske godine na hodočašću u Mariju Bistricu naša je skupina bila zapažena pa je pružila priliku drugim studentima da nas upoznaju. Tom su zgodom neki od naših studenata na povratku u Kašinu pokazali da imaju smisla i za odricanje, spontano se odlučivši da čekaju lokalni autobus zbog toga da bi naše kolegice i kolege mogli poći prije zajedničkim autobusima (komotnije).

Krivo bi bilo misliti da smo mi neka u sebe zatvorena skupina. Naprotiv! Gotovo svi smo subotom na zajedničkoj Misi za sve studente grada u crkvi sv. Katarine na Griču, sudjelujemo redovito na zajedničkim studentskim sastancima i priredbama, odlazimo kao delegati i na sjednice studentskih dušobrižnika, nekolicina nas polazi Institut za religioznu kulturu laika pri Bogoslovskom fakultetu. Sve više nam se javlja želja da se nešto karitativno pokrene, da se više angažiramo u radu za bližnjega. No ova prva godina nas je još uvijek najviše zaokupljala samom unutarnjom formacijom zajednice. I može se reći da je do

kraja školske godine zajednica poprimila svoju fizionomiju i dobila svoj ritam. Redovito smo dolazili na Euharistiju. Pristupali smo sakramentima. Slavili su se rođendani i imendani — skromno i jednostavno kako dolikuje. Sve smo to organizirali i poduzimali demokratski, dogovorno, u dijalogu, više-manje punom konspiracijom u smislu samoupravljanja. Sama vjeronaučna godina po našoj želji produljena je do kraja lipnja, sve do povratka nekih studenata i studenica iz Rima s kanonizacije sv. Nikole Tavelića.

Zadnjeg četvrtka mjeseca lipnja, iza Euharistije, bila nam je priređena čedna »agape« u vjeronaučnoj dvorani. Program je bio srdačan i spontan, koji oduševljava, na nivou solidne studentske skupine. Tom prilikom nam je pater dao malu anketu. Svega tri pitanja: 1. Što je pozitivno kod našeg vjeronauka? 2. Što je negativno? 3. Što bismo htjeli na godinu provesti: a) s obzirom na predavanje: koje teme, koji način?, b) s obzirom na slavljenje Euharistije: koji način?, c) s obzirom na djelatnost skupine: koja zaposlenja?

Na pitanja je odgovorilo nas 15 prisutnih studenata sa slijedećim rezultatima:

1. Što je pozitivno kod našeg vjeronauka?

Donosim točno njihovim riječima: »bratska intimnost«, »iskrenost«, »otvorenost u diskusiji o svim pitanjima«, »produbljivanje vjere i spoznavanje vjerskih istina«, »pravo prijateljstvo«, »pomoć u životnoj orijentaciji«, »konkretna pomaganja u problemima«, »vrlo dobro izabrana tema«, »način iznošenja takav da su svi povučeni u diskusiju«, »otvoren pristup svima«, »aktivno sudjelovanje svih studenata i otvoreno zajedništvo«, »diskusija veoma pozitivna jer razjašnjava mnoge probleme«, »bilo je i nešto organizacionih pothvata (hodočašća, male proslave...)«, »nenadoknadiva su međusobno stečena poznanstva«, »može se reći da naša skupina postaje upravo radna skupina koja prati, diskutira i koja je međusobno vrlo dobro povezana«. Dva odgovora donosim posebno: »Pozitivno je to što smo se međusobno temeljito upoznali, što smo lijepo živjeli u zajednici i što je zbog toga i suviše dobrog poznavanja naša ljubav došla u kušnju i pročistila se...« »Najvredniji je u našoj skupini osjećaj zajedništva, pokušaj da se aktiviramo u praktičnoj akciji kojom se demonstrira naše kršćanstvo, široka aktivna diskusija, naučene konkretne činjenice.«

2. Što je negativno?

»Još je premalo aktivne djelatnosti, traži se veća angažiranost.« (2) »Praktički ništa još nismo učinili za druge — nedostatak akcije.« (2) Neki posebni odgovori: »Nedovoljno demonstriranje našeg kršćanstva u praksi.« »Potrebno je da pater dade na početku svoj zaokruženi program i da ne dozvoli da ga naša mišljenja i želje mnogo mijenjaju u tematici (eventualno koji izvanredan sat može se posvetiti aktualnostima i studentskim sitnijim pitanjima koja nisu u direktnoj vezi s predloženom temom) — to će iduće godine biti lakše organizirati.« Neki drugi kaže: »Ne sviđa mi se što neki pojedinci za vrijeme dispute ne sudjeluju aktivno i ne iznose svoje mišljenje, svoje stavove i poglede na našu temu i izvan vjeronaučne djspute.« Opet neki: »Potrebno je probuditi razloge za još veću otvorenost naše male zajednice prema svima onima koje bismo mogli privući. Valja na konkretan rad, o kome smo već počeli govoriti, koji će još više povezati sve.«

3. Što bismo htjeli na godinu provesti?

a) S obzirom na predavanja: koja tema, koji način?

Tema: »Suvremena moralna pitanja« (13), »izrađivati je uz trajne međusobne dijaloge« (5), »nepromjenljivost moralnih načela« (2), »suvremena pitanja u Crkvi« (3), »moralna i ostala aktualna pitanja u Crkvi« (2), »problematika ispovijedi« (3), »podtema: čovjekova odgovornost i suodgovornost, ljubav u današnjem svijetu« (1), »posebni dio posvetiti pristupu i odgovornosti mladića i djevojaka u traženju životnog suputnika, zatim prijateljstvo« (1), »odnos mladića i djevojke« (1). Jedan poseban odgovor: »Možda bi bilo dobro da se ne držimo stalne jedne teme već da češće mijenjamo teme raznih kategorija i raz-

nih sadržaja. Promjene sadržaja uvijek su interesantne, a jedna tema koja se predugo razvija, kako god bila interesantna i zanimljiva, počinje zamarati. Mijenjajući teme postigli bismo i to da se svi zadovolje.»

Način: gotovo smo svi (13) za dosadašnji način s još više dijaloga. Neki posebni odgovori: »Ranije najaviti veću temu, predložiti da se pročita literatura o njoj te pošto je predavač zaokružio temu, da se povede široka diskusija o svemu na osnovi izložene građe i pročitane literature o toj širokoj temi.« (1) »Teme obradivati sa zahtjevom čitanja literature i referiranja.« (1)

b) S obzirom na slavljenje Euharistije: koji način?

»Veoma dobar način do sada, samo bi ubuduće trebalo da svi aktivnije sudjeluju u Euharistiji i više čitanja sv. Pisma, s vjernicima zajedno...« (1) Većina nas se izrazila da je dobar dosadašnji način, samo s nekim modifikacijama. (11) »Potrebno je još više našeg sudjelovanja: da sami studenti ministriraju, da se sakupimo oko oltara (ne točno pred ostalim svijetom, da ne zaklanjamo vidik), povremeno da možda netko nastupi i s govorom, ako je temu dovoljno spremio. Može to biti dodatak, zaključak, novi vidik onoga o čemu stanovito vrijeme raspravljamo na vjeronauku.« (1) »Trebalo bi temeljito pripremiti molitvu vjernika, uvoditi novosti, ali ne pod svaku cijenu, kojiput gitara.« (1) Za gitare smo bili još neki. »Obavijestiti što više mladeži naše župe kako bi se na Misi u četvrtak osjetila i vidjela veća skupina mladih iako ne treba da svi sudjeluju na našim konferencijama.« (1) Još jedan donosi sličnu misao. »Aktivnije sudjelovati u molitvi, zajednički organizirati zahvalu, sudjelovanje skolaštika, nastojati da cijela crkva pjeva.« (1) »Da malo više sudjeluje pri čitanju i ženska čeljad.« (1)

c) S obzirom na djelatnost skupine: koja zaposlenja?

»Trebalo bi prije svega da u svakom slučaju saznamo koga sve imamo u svojoj župi i u kakvom stanju. Onda treba da osnujemo neku karitativnu skupinu, posjet bolesnicima u kućama, da organiziramo materijalnu pomoć u radu sa siromašnim obiteljima«, »prodrijeti u okolne nebodere«, »na neki način efikasno se aktivirati u karitativnoj akciji«, »na neki način obradovati bolesne i siromašne poklonima i posjetima bar za veće blagdane ili katkada se aktivirati pri radu patara sa srednjoškolicima« (tu je želju u raznolikoj formi izrazila većina nas). »Pomagati usamljene, stare ljude, raznositi darove na Novu godinu.« Bilo je sličnih prijedloga. Svi smo tražili (htjeli) djelatnost na karitativnom području, »jer ćemo se inače rasplinuti i izgubiti.« (1)

Tom smo anketom završili staru školsku godinu 1969/70. Anketu nismo odmah analizirali nego smo je ostavili na miru do početka slijedeće školske godine (1970/71), da je na prvom sastanku analiziramo, sintetiziramo, donesemo praktične rezolucije rada u novom razdoblju. Dakako, uz asistenciju patra. Preko praznika smo se privatno angažirali u radovima bilo kod kuće bilo u inozemstvu, međusobno smo se posjećivali, a gotovo svi svima pisali.

Sadašnji rad

Prvi sat nove školske godine, 15. listopada, iznenadio je nas stare brojem slušača. Nas tridesetak više nije imalo kamo sjesti u tijesnoj prostoriji. Pao je prijedlog da se pronađe veći prostor. Na prvom satu smo analizirali prije navedenu anketu. Zaključili smo da će slavljenje Euharistije biti kao i prošle godine, tj. četvrtkom u 19 sati u župnoj crkvi Bezgrešnog Srca Marijina, zajedno s vjernicima. Izabrali smo dvoje od studenata koji će biti »vođe« svega liturgijskog u zajednici. Oni patru i nama predlažu misne tekstove, brinu se za čitače, pjevače, svirače, gitarase (kad zaželimo), za molitve vjernika, koje redovito svi izgovaramo, svaki po neki svoj zavij, prema nadahnuću onoga časa. To dvoje se brine, dakako, i za organiziranje zahvale iza Pričesti, pa se sada nekad čita neki odlomak iz Biblije, nekad se šuti, nekad pjeva (u rijetkim slučajevima i uz gitaru), nekad se čita i pjeva, nekad se izgovara jedna ili

druga molitva, bilo originalno sastavljena za tu zgodu, bilo molitva kojeg svjetski poznatog velikana, sveca, ili iz prvih kršćanskih vremena. To dvoje studenata brine se i za to da prije početka Mise nerko od nas (pri čemu, dakako, sudjeluju i naše studentice) kaže nekoliko uvodnih misli u smisao tekstova dotičnog dana. To lijepo funkcionira, savjesno se i solidno sprema. Nerijetko taj uvod bude prava originalnost. Tako smo stekli uvjerenje da je to »naša« Misa; u stvari to i jest naša Misa, jer sve što se čini i govori inspiriramo sami i spremamo sami za dotični dan. Naravno da nas to stoji angažmana, odricanja, pa i studija, no jednako nas i mnogostruko obogaćuje, a raduje i prisutne vjernike, i zbog toga to rado činimo. Pri svakom slavljenju Euharistije lijep broj nas pristupa Sakramentima.

Na istom prvom satu ove školske godine izabrali smo troje studenata odgovornih za karitativan rad skupine. Sve nas se stroje angažiralo. Tako sada naša studentska skupina uspješnije pomaže »Karitasu« na Kaptolu, kao i u karitasu župe, obilazi siromašne i potrebne obitelji ili pojedince, izvršava druga djela ljubavi. Tako smo na primjer o Nikolinju, u subotu 5. prosinca, priredili sastanak za bolesnike sa smišljenim programom: pozvali smo bolesnike župe i grada Zagreba — pri čemu nam je išao na ruku »Karitas«. Smjestili smo ih u blagavaonicu na Jordanovcu, gdje je prema programu pod vodstvom biskupa o. Mije Škvorca bila najprije Misa za sve prisutne s biskupovim krasnim prigodnim govorom, a nakon toga je slijedio vrlo intiman i zgodan program s govorima, s tombolom, s pjesmama, recitalima, sudjelovanjem sastava Kristofora i ostalih skolastika. Dan kasnije u nedjelju poslije podne priredili smo Nikolinje osmašima i djeci.

Karitativni rad se neprestano proširuje. Povezali smo se i s generalnim sekretarom, odnosno osnivačem međunarodnog fonda »Gladno dijete« g. inž. Vladimirom Palečekom. On ponekad dođe na naše sastanke i održa predavanje o svojim aktualnim pitanjima i pothvatima u organizaciji, zainteresira za taj rad, oduševi, uvijek donese neke konkretne prijedloge. Pri svojim izlaganjima služi se fotografijama i dijapozitivima. Tako sada s njime surađujemo u toj općepriznatoj akciji. U mjesecu studenom smo, na primjer, noseći Palečeka pisma, posjetili sve likovne umjetnike (akademske slikare) grada Zagreba (njih preko 80). Od umjetnika smo dobili poklonjene radove za »Gladno dijete«, pomogli smo organizirati izložbu tih radova da dobivenim utrškom organizacija pomogne bijednima na sve strane. Već više od godine dana naša studentska zajednica ima i svoga »financministra« — ekonomu zajednice. Ove godine izabrano je dvoje studenata i oni čuvaju kod sebe tzv. »studentski fond«, koji uzdržavaju dobri ljudi. Iz fonda se koristimo u svim potrebama — za naručivanje novih knjiga, nekome se potrebnome udijeli milostinja, nešto se kupi i daruje, podmiruju se troškovi eventualnih proslava, plati se nekom od studenata boravak na duhovnim vježbama, sređuju se troškovi za ostale kurentne potrebe.

Jedan od naših većih pothvata, zajedno s našim patrom bile su duhovne vježbe u Opatiji krajem listopada 1970. Nas četrnaestoro studenata (6 studentica i 8 studenata) obavilo je ondje trodnevnu rekolekciju. Tih dana vrijeme je bilo izvanredno. Pošli smo iz Zagreba privatnim automobilima. Tu smo sami u prethodnoj anketi definirali dnevni red i sve ostalo, pa čak i tematiku. I tako smo sami dali fizionomiju duhovnih vježbi. U zahvalnom govoru rekla je jedna studentica da su to bile »samoupravljačke duhovne vježbe«. Zaželjeli smo četiri govora na dan, šutnju, organiziranu liturgiju (biranje tekstova, molitva, Pričest pod obje prilike), čitanje kod stola — pri čemu smo i opet sami birali uvodna biblijska čitanja prema predmetu razmatranja, ostalo je štivo bilo prema dogovoru (gotovo svi smo se izredali čitajući kod stola; pod jednim obrokom čitalo bi nas 5—7, zamjenjujući jedni druge). Pomagali smo i pri spremanju suđa, odnosno stolova. Organizirali smo pobožnost križnog puta, i to na taj način da smo sami od prve postaje do zadnje spontano — prema nadahnuću časa — izgovarali odgovarajuće molitve. Kod pojedinih bi postaja i više nas

molilo — dakako i pater — tako da svaki ima prilike izreći svoju misao, želju, utisak, pogled... To je bio jedinstven doživljaj za sve nas, koji ćemo dugo pamtit. Isto je tako bilo originalno kad su drugi dan duhovnih vježbi poslile ručka neki zaželjeli da pođu putem prema Ičićima — u šutnji (molitvi). Na putu su zajednički izmolili tri krunice, čitali su iz Biblije itd. Pa kad nas je pater upitao: »A što su na to prolaznici?«, odgovorismo: »Mi se nismo obazirali. Neki su išli za nama.« — Te su nam duhovne vježbe svima ostale u najdubljoj uspomeni i mora se reći da su urodile plodovima većeg angažmana. Otac superior kuće, Mato Jović, bio je izrazio svoje zadovoljstvo, a mi smo mu u govoru na oprostaju uzvratili zahvalnošću za odličan »traitement«, s molbom da vrata te kuće budu jednako otvorena svim eventualnim slijedećim kursovima, što nam je superior rado i obećao.

Predavanja ove godine imamo na prilično osebujan način. To je zapravo način vođenja seminara na fakultetima. Budući da je navedena anketa izrazila želju da teme budu suvremena moralna pitanja, pater je uzeo kao podlogu za diskusiju problematiku enciklike »Humanae vitae« na temelju interpretacije u raspravi Dietricha von Hildebranda, koju je nedavno na hrvatskom jeziku izdao Filozofsko-teološki institut D. I. Svi smo dobili u ruke tu knjižicu. Svi pročitamo unaprijed određeni dio teksta. Jedan od nas to posebno i opširnije spremi, pa slijedeći sat kratko referira (10—15 minuta). Nakon toga je zajednička diskusija o predmetu. Satovi su vrlo zanimljivi. Diskusije žive i plodne, mnogo toga rasvijetle, prošire... Uvijek se istaknu bitni novi momenti. Nakon temeljite analize slijedi sinteza, praktični životni zaključci za konkretan život i način postupka. U diskusiji svi živo sudjelujemo, dokazuje se tekstovima sv. Pisma, koncilskih dokumenata, životnim iskustvom... U svemu želimo stvarnu koncilsku orijentaciju i otvorenost, vjernost ispravnoj nauci, kao široku primjenu za naše vrijeme i za naše specifične religiozne prilike. Kod tih satova redovito sudjeluju i neki od skolastika. Kako je bilo predloženo u anketi, temu povremeno prekidamo specijalnim predavanjima, koja nam drže profesori: o. Josip Weissgerber, i o. Rudolf Brajčić, o. Ivan Strlič ili koji drugi. Ponekad i koji od nas slušača spremi pravo predavanje.

Na početku školske godine promijenili smo prostoriju i dobrotom oca župnika Stjepana Katulića dobili njegovu, tj. župsku kancelariju kao »dvoranu«. On se povukao u jednu sobu, gdje ima i spavaću sobu i kancelariju. No sad nam je i ta soba, hvala Bogu, tijesna, pa se trudimo da u ovoj ionako pretrpanoj kući pronađemo negdje širi i zgodniji prostor. Na sastancima nas je redovito oko tridesetak i više, a kad bismo pribrojili i one koji »kapnu«, onda bi nas na papiru bilo više od četrdeset.

Tako smo u nepune dvije godine ozbiljna i strpljiva rada napredovali u svakom pogledu. Danas — kao zajednica — imamo svoj vlastiti ritam, svoj puls, inicijativu, svoje samoupravljanje, strukturu, jednom riječi: imamo svoj život. Svaki novi slušač koji pridode, ako je ozbiljan naći će se ubrzo u toj zajednici kao onaj koji je s njom trajno srastao, ako je pak neozbiljan i površan, osjetit će se strancem. Uostalom, to i nije samo »studentska zajednica«. U njoj se nalazi i po koji svršeni inženjer, stomatolog, profesor, tehničar — kao i »brucoši« — koji su prešli iz srednje škole pa se prve godine snalaze na fakultetima. No taj moment daje nam šarolikost, širinu, svježinu i plodnost. Možda je ovaj opis odviše naglasio našu zajednicu. Kad se razni elementi stave zajedno opasnost je da se stvar prenaglasa i da izgleda veća nego što jest. Naša je zajednica još uvijek malena i skromna pa želimo da se poveća i brojem i procvate još plodovitijim metodama religiozno-kulturne formacije.